

ლ ი ლ ი ა ქ ა ნ ლ ი ა

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის პროზის ქართული თარგმანები

ახალი არაბული ლიტერატურის შესწავლას საქართველოში დიდი ტრადიცია აქვს. განსაკუთრებით აქტიუალურია თანამედროვე მჭიდრო პოლიტიკურ-ეკონომიკური ურთიერთობების ფონზე ქართულ-აღმოსავლური ლიტერატურული ურთიერთობების კვლევა. მეოცე საუკუნის მეორე ნახევრიდან არაბულ სამყაროსთან კულტურული ურთიერთობები იძენს ორმხრივ ხასიათს, ითარგმნება ლიტერატურული ძეგლები არაბულიდან ქართულად და პირიქით. ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის ნაწარმოებების მიმართ ამ მხრივ ინტერესი განსაკუთრებულია.

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი არაბული რომანტიზმის უდიდესი წარმომადგენელია. ჯიბრანი — ტომით არაბი, მრწამსით ქრისტიანი, მოწოდებით პოეტი და ამავდროულად საკუთარ სამშობლოზე უზომოდ შეყვარებული მამულიშვილი, იძულებული გახდა, სამშობლო ბავშვობაში დაეტოვებინა და თავისი საუკეთესო თხზულებები, არაბულთან ერთად, ინგლისურ ენაზე შეექმნა.

არაბულ ლიტერატურაში რომანტიზმი წარმოიშვა და განვითარდა ევროპის უდიდესი გავლენის საფუძველზე. არაბები კარგად იცნობდნენ დასავლეთის ქვეყნების ლიტერატურას, ასევე, განიცდიდნენ დასავლეთის მწერლებისა და პოეტების დიდ გავლენას. ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის მაგალითზე შეიძლება ვთქვათ, რომ ჯიბრანის მსოფლმხედვისა და ლიტერატურული გემოვნების ჩამოყალიბებაზე მრავალმა მწერალმა იქონია გავლენა. ესენია: ბლეიკი, რუსო, იბსენი, სტრინდბერგი, ბერგსონი, დოსტოევსკი, ტოლსტოი, ლენინი და ანდრეევი (გ. ლობჯანიძე, 2003, გვ. 244).

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის ნაწარმოებები გამოირჩევა თავისებური კომპოზიციებით, რელიგიურ-ფილოსოფიური თემებით. მისი პირველი თხზულებები “ცრემლი და ღიმილი”, “დამსხვრეული ფრთები”, “ველის ნიშნები”, “მსვლელობა” - არაბულად დაიწერა. მსოფლიომ ხალილ ჯიბრანი დიდ მწერლად აღიარა 1923 წელს, როცა ნიუ-იორკში ინგლისურად გამოქვეყნდა მისი “წინასწარმეტყველი”, იგი ათმილიონიანი ტირაჟით გავრცელდა და იმავე წელს ითარგმნა სხვადასხვა ენაზე. მოგვიანებით ინგლისურადვე დაწერა “წინასწარმეტყველის წალკოტი”. ნაწარმოების გამოქვეყნება მწერლის სიცოცხლეში ვერ მოხერხდა; მხოლოდ 1933 წ. გამოიცა ბარბარა იუნგის მიერ. 1926 წ. გამოვიდა “ქვიშა და ქაფი”, ხოლო 1928-1931 წლებში ორი წიგნი: “მიწის ღმერთები” და “იესო, ძე კაცისა” ინგლისურად. ორენოვან მწერლებთან — თავორთან და ემან რეიჰანთან ერთად ხალილ ჯიბრანი მიიჩნევა აღმოსავლურ და დასავლურ კულტურათა შორის ხიდის გამდებად (მ. გიგინეიშვილი, 2006, გვ. 4).

ჯიბრანის ნაწარმოებებიდან ქართულად თარგმნილია: “მესაფლავე” (დ. გოჩოლეიშვილი), “პოეტი”, “თვითმკვლელობამდე”, “მე ჩემი ღიბანი მაქვს,

თქვენ თქვენი ლიბანი“, “ეშმაკი“, “გუშინ, დღეს, ხვალ“, “სკალბელი და საანესთეზიო საშუალებები“, “ბედნიერების სახლი“, “საფლავთა ძახილი“ (დ. გარდავაძე), “ჩემი დაბადების დღე“, “შვიდი საფეხური“, “სრულყოფილება“, “ცხადი და დაფარული“, “მონობა“, “ხილვა“, “შულამიდან განთიადამდე“ (ი. გრძელიძე), ფრაგმენტები წიგნიდან “ქვიშა და ქაფი“ (გ. ლობჯანიძე, ი. მახარაძე), “შლვეი იოანე“, “წარმავლობასა და მარადიულობას შორის“, ფრაგმენტები წიგნიდან “სიტყვები“, “იესო, ძე კაცისა“ (გ. ლობჯანიძე), “არაბული ენის მომავალი“ (ნ. სურმავა), “მუსიკა“, “წინასწარმეტყველი“ (ნ. დოლიძე). ინგლისურიდან ქართულად თარგმნა მანანა გიგინეიშვილმა “წინასწარმეტყველი“, “წინასწარმეტყველის წალკოტი“, “სიმღერები“ და “იესო, ძე კაცისა“.

რომანმა “იესო, ძე კაცისა“ უდიდესი აღიარება მოუტანა ავტორს. სათაურთან დაკავშირებით გიორგი ლობჯანიძე წერს: ნაწარმოების პროვოკაციული სათაური “იესო, ძე კაცისა“ მწერალს იმისთვის სჭირდებოდა, რომ მკითხველი თანამედროვე ადამიანურ გარემოში იესო ქრისტეს სიცოცხლისუნარიანობაზე დაეფიქრებინა. მათი რეაქციის მიხედვით კი გამოერკვია, რამდენად ცოცხალია ქრისტე დღევანდელ სამყაროში. გიორგი ლობჯანიძემ ნაწარმოები შეადარა ნეტარი ავგუსტინეს “აღსარებათა“ შინაგან ტონალობას (გ. ლობჯანიძე, 2003, გვ. 244). ასევე, დიდ ყურადღებას იქცევს რომანის არქიტექტონიკა. ეს არის ჯიბრანის ფანტაზიით “აღდგენილი“ სამოცდაჩვიდმეტი ადამიანის მონათბრობი, რომელნიც სიცოცხლეში იცნობდნენ იესოს. ამ სამოცდაჩვიდმეტი კაციდან უმეტესობა ან სახარებაშივეა მოხსენიებული, ანდა ისტორიული პირები არიან. მაგ.: მარიამ მაგდანელი, პილატე პონტოელი, სიმონ, პეტრე. ბევრი კი თვითონ ჯიბრანის მიერ არის გამოგონილი. ყველა ეს ადამიანი თავისებურად აღიქვამს და აფასებს ქრისტეს პიროვნებას. მათი ხედვის კუთხეები ხშირად რადიკალურად განსხვავებულია და იქმნება შთაბეჭდილება, რომ რეალობა, რეალური პიროვნება მის თანამედროვეთა წარმოდგენებითა და შეხედულებებით არის ჩანაცვლებული. სწორედ ამიტომ რომანის ერთ-ერთ ძირითად პრობლემას სინამდვილისა და ადამიანური აღქმის ავთენტურობის საკითხი წარმოადგენს. რომანში ნაჩვენებია ლამის ყველა შესაძლო ასპექტი ქრისტეს მიმართ ადამიანთა დამოკიდებულებისა (მ. გიგინეიშვილი, 2006, გვ. 8).

ჯიბრანის “იესო, ძე კაცისა“ თავდაპირველად შეიქმნა ინგლისურ ენაზე და შემდგომ შეიქმნა მისი არაბული თარგმანი, რომელიც არ ეკუთვნოდა მწერალს. არაბული თარგმანის ორი ვარიანტი არსებობს. ესენია: არქიმანდრიტ ანტონიუს ბაშირის და სირვათ აქქაშას მიერ შესრულებული არაბული ვერსიები ამ ორ თარგმანს შორის უფრო ზუსტია ანტონიუს ბაშირის თარგმანი. თავისუფალ თარგმანს მიაკუთვნებენ სირვათ აქქაშას ვერსიას. მთარგმნელმა გიორგი ლობჯანიძემ თავისუფალ არაბულ თარგმანს მიანიჭა უპირატესობა, თუმცა მუშაობის პროცესში აღმოაჩინა, რომ ზოგიერთი პასაჟი არაბი მთარგმნელის მიერ არასწორად იყო გაგებული, ასევე შეცვლილი იყო მთელი წინადადებები და მონაკვეთები. ინგლისურ ტექსტთან შედარებამ გამოავლინა, რომ ბაშირის ვერსია უფრო ზუსტი იყო. გიორგი ლობჯანიძემ, როგორც თავად მიუთითა, საბოლოო ვერსია ინგლისურ ტექსტსაც შეადარა. თარგმანში კი სიზუსტეზე მეტად ფასეულად შინაგანი ტონალობა მიიჩნია, რაც ყოველ მწერალს და

მხატვრულ ტექსტს გამოარჩევს, რის მიგნებასაც დიდი ძალისხმევა და უნარი სჭირდება რომელიმე ნაწარმოების ერთი ენიდან მეორეზე გადმოღებისას. აღსანიშნავია, რომ რომანი ინგლისურ ენაზე დაიწერა. ინგლისურიდან თარგმნა მ. გიგინეიშვილმა. ჩვენ კი ტექსტს არაბული თარგმანის მეშვეობით ვეცნობით. მთარგმნელმა გიორგი ლობჯანიძემ უპირატესობა მშობლიურ - არაბულ ენაზე შექმნილ ვარიანტს მიანიჭა, რადგან მშობლიურ ენაზე შექმნილი თხზულები გაცილებით დამაჯერებლად მიიჩნია.

მხატვრული თარგმანი მხატვრული შემოქმედების ფორმაა, რომელშიც მთარგმნელის შემოქმედებითი მეთოდი შეესაბამება მის მსოფლმხედველობას. პროზის თარგმანი თავისუფალია პოეტური პირობითობისაგან და შეუძლია თავისუფლად გამოაჩინოს ენის ცოდნაცა და შემოქმედებითი უნარიც, თუმცა დედნისადმი ერთგულება აუცილებელი მოთხოვნაა.

ნაწარმოების თარგმნისას უდიდესი მნიშვნელობა ენიჭება სტილისტური “გასაღების” პოვნას. მთარგმნელმა უნდა შეიცნოს დედნის რიტმი, ინტონაცია, აზრის გადმოცემის მანერა. ყოველივე დაკავშირებულია ნაწარმოების ფაბულას, სიუჟეტსა და კომპოზიციასთან, აგრეთვე, ფორმის სხვა ელემენტებთან, რომლებიც ემსახურებიან ნაწარმოების ერთიანი იდეის გახსნას და რომლებიც არსებითად უნდა აისახოს თარგმანში.

ძირითადი ენობრივი ერთეული, ტექნიკურად რომ იწყობა პროზის თარგმანი, არის არა სიტყვა, არამედ სინტაგმა - სიტყვათა აზრობრივი ჯგუფი. მხატვრულ თარგმანში ხშირად იჩენს თავს სინტაქსის პრობლემა, რადგან ყოველ ენას საკუთარი სინტაქსის წყობა აქვს, რაც თარგმნის პროცესში მთელ რიგ პრობლემებს წარმოშობს. მთარგმნელმა უნდა შეძლოს როგორც ტექსტის, ისე ქვეტექსტის გააზრება.

მთარგმნელი სინამდვილეს სხვისი თვლით უყურებს, შემდეგ გადააქვს იგი მშობლიურ ენაზე ნაწარმოების ფორმისა და შინაარსის ერთიანობის შენარჩუნებით. როგორ ახერხებს ამას, ეს არის მკითხველის და სპეციალისტის განსჯის საგანი, ამიტომაც დედანთან შეპირისპირების შემდეგ ხდება შესაძლებელი თარგმანის ხარისხის დადგენა.

აღსანიშნავია, რომ ჯიბრანის რომანის ხატოვანი ენა სიმბოლო-ალეგორიებითაა ნასაზრდოები, მწერლის მსოფლგანცდა ბიბლიურ ტექსტთან უწყვეტი სიახლოვით ხასიათდება, თუმცა თვალნათლივ იგრძნობა, რომ აქ აღმოსავლური ფერადოვნება და ევროპული სტილისთვის დამახასიათებელი ლაკონურობა იშვიათ სინთეზად გვევლინება, რაც რომანს განუმეორებელ ელფერს ანიჭებს. მთარგმნელმა კი პირველ რიგში სწორედ ავტორის მსოფლმხედველობისა და სტილის ურთიერთობა უნდა გაითავისოს. “შრომანი“, “ლიბანის კედარი“, “გზა“, “ქორწილი“, “სიძე“, “მწყემსი“, “ფარა“, “მოძიებული ცხვარი“ და სხვა მრავალი - ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის მთხრობელთა მეტყველების კულტურის კუთვნილებაა. თემა და მიზანი ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის თხზულებისა ისეთია, რომ, სიმბოლო-ალეგორიათა გარდა, მის ფრაზას იღუპალი ძალა დაჰყვება. ასეთი ქვეტექსტები უამრავია ნაწარმოებში, ამიტომ მთარგმნელებს თარგმნის პროცესში აუცილებლად უნდა გაეთვალისწინებინათ ერთის მხრივ, სახარების ქართულ თარგმანთა სტილისტიკა და, მეორის მხრივ, ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის პროზის ძირითადი ასპექტები.

“სტილისტური გასაღების“ პოვნასთან დაკავშირებით ნაწარმოების მთარგმნელებს განსხვავებული პირობები ჰქონდათ. მ. გიგინეიშვილი თარგმნიდა ორიგინალის ენიდან, ხოლო გ. ლობჯანიძე შუალედური ენიდან. ამიტომ, ვფიქრობ, ის უფრო რთული ამოცანის წინაშე აღმოჩნდა, მიუხედავად იმისა, რომ ორი არაბული თარგმანით სარგებლობდა და ასევე შეეძლო, არაბი კრიტიკოსების კომენტარები და განმარტებები გაეთვალისწინებინა. სანიმუშოდ წარმოვადგენთ ერთ მაგალითს:

**يافا رئيس الكهنة
قد قتلنا بضمير بقي**

يجدر بنا إذ نتكلم عن ذلك الرجل يسوع و عن موته أن نذكر
حقيقتين بارزتين: سلامة التوراة في أيدينا، و سلامة المملكة في أيدي
الرومانيين
و لكن ذلك الرجل كان خطراً علينا و على رومة، فقد سمم أفكار الشعب
البيسط و قاد بسحر عجيب إلى الثورة علينا و على القيصر
إن عبيدي أنفسهم، الرجال منهم و النساء، بعد أن سمعوه يخطب في ساحة
المدينة، امتلأوا بروح الثمرد و العصيان. و كثيرون منهم تركوا منزلي و رجعوا إلى
الصحراء التي قدموا منها
و لا تتسن أيها القارئ أن التوراة هي أساس قوتنا و قبة نصرنا. و ما من
قدر أن يهلكنا طالما أن هذ القوة بأيدينا لنفعل يده. و ما من رجل يستطيع أن رجل ي
يخرب أورشليم و جدرانها قائمة على الحجر القديم الذي وضعه دودا بيده
فإذا كان لزراع إبراهيم أن يعيش ينمو فإن هذا الأرض يجب أن تظل نقية
و ذلك الرجل يسوع كان يريد أن ينجسها بالمعصية، لذلك قتلناه
بضمير نقى بصير بالعواقب، و سنقتل كل من يجرؤ أن ينجس شريعة موسى أو
يضلل ميراثنا المقدس
نحن و بيلاطس البنطي عرفنا الخطر الذي كان في ذلك الرجل، و لذلك
رأينا من الحكمة أن نضع حداً لحياته
و أنا بادل قصاري لأنزل بأتباعه و بتعاليمه نفس ما أنزلته به
إذا كانت اليهودية تود أن تعيش، فإن كل من يقاومها يجب أن يصير إلى
التراب، و قبل أن تموت اليهودية سأعطي رأسي الأبيض بالرماد كما فعل صموئيل
النبي، و سأمزق هذه الحلة المقدسة التي كانت لهرون، و ألبس المسوح حتى أسير من
هنا إلى الأبد

მოცემული მონაკვეთის ქართული თარგმანი არაბულიდან შესრულებულია გ. ლობჯანიძის მიერ.

კაიიფა მღვდელმთავარი

როცა ამ კაცის, იესოსა და მისი სიკვდილის შესახებ ვსაუბრობთ, საჭიროა, ორი უმთავრესი სინამდვილე გავითვალისწინოთ: თორის უსაფრთხოება — ჩვენს ხელთ და სახელმწიფოს უსაფრთხოება — რომაელთა ხელში; ეს კაცი კი საფრთხე იყო ჩვენთვისაც და რომისათვისაც. მან მოწამლა უბრალო ხალხის ზრახვები და ისინი, საკვირველი ჯაღოქრობით, ჩვენი და რომის წინააღმდეგ ამბოხისაკენ წააქეზა.

ჩემი მონები — კაცნი თუ ქალნი — იმის შემდეგ, რაც მის ქადაგებას მოუსმინეს ბაზრის მოედანზე, პირქუშნი გახდნენ და აჯანყების წადილით

ადივსენ; ბევრმა მათგანმა დატოვა ჩემი სახლი და იმ უდაბნოს მიაშურა, საიდანაც მოსულიყო.

და ნურც ის დაგავიწყდებათ, რომ სწორედ თორაა ჩვენი ბალავარი და მწვერვალი ჩვენი ძლიერებისა.

ხოლო სანამ ეს ძალა ჩვენს ხელთაა, კაცთაგან ჩვენი დამარცხება არავის შეუძლია; არც ერთ კაცს არ ძალუძს გაავერანოს იერუსალიმი და მისი კედლები, რომლებიც იმ ქვაკუთხედზე დგანან, დავითმა რომ საძირკვლად დააფუძნა.

და თუ აბრაამის თესლსა და გვარტომს სიცოცხლე და აყვავება უწერია, ეს ნიადგი წმინდა უნდა დარჩეს.

მაგრამ ამ კაცს, იესოს, სურდა შეეხილწა იგი თავნებობით.

ამიტომაც, სუფთა, აუღვრეველი სინდისით მოკვალით იგი, და მომავალშიაც დავხოცავთ ყველას, ვინც მოსეს მცნების შებლაღვასა და ჩვენი წმინდა მემკვიდრეობის შეხილწვას გაბედავს.

ჩვენც და პილატე პონტოელმაც ვიგრძენით ის საფრთხე, ამ კაცისგან რომ მოდიოდა და გონივრულად ვცანით, მისი სიცოცხლისათვის წერტილი დაგვესვა. ახლა კი წინდაწინ შემძლია ვთქვა: მის მიმდევართ მისი ბედი ელით და მისი სიტყვების ექო სივრცეებში მტვერივით განიქრევა.

იუდეა მიწის პირისაგან რომ არ აღიგავოს, ყველა, ვინც კი წინააღმდეგობას გაბედავს, ფერფლად უნდა იქცეს.

ხოლო ვიდრე იუდეა დასამარდება, ჭალარა თავზე ნაცარს გადავიყრი, სამუელ წინასწარმეტყველივით ტანთ გავიდრობ, აარონის მოსასხამს, ჯვალოს გადავიცვამ და ასე ვივლი ჩემი სიცოცხლის გზის დასასრულამდე.

აღნიშნული მონაკვეთის ქართული თარგმანი ინგლისურიდან შესრულებულია მ. გიგინეიშვილის მიერ.

კაიაფა, მღვდელთმოდვარი

იმ კაცზე, იესოზე, და მის სიკვდილზე რომ ვლაპარაკობთ, ორი რამ უნდა გვანსოვდეს: თორა შეურყვნელად უნდა დავიცვათ ჩვენ, ხოლო ქვეყანა უნდა დაიცვას რომმა.

ის კაცი გვეურჩებოდა ჩვენც და რომსაც. მან ტვინი აურია უბირ ხალხს და რალაც ჭადოქრული გრძნებით ააბორგა ჩვენ წინააღმდეგაც და კეისრის წინააღმდეგაც.

ჩემი მონები — ქალებიცა და კაცებიც — მოედანზე მის ქადაგებას რომ მოისმენდნენ, იბოლმებოდნენ და ჯანყდებოდნენ.

ზოგმა კიდევ მიატოვა ჩემი სასახლე და გაიჭრა უდაბნოში, საიდანაც იყო შემოხიზნული.

გახსოვდეთ, რომ თორა არის საფუძველთა საფუძველი და ბურჯი ჩვენი ძლიერებისა. და იერუსალიმს ვერვინ შეარყევს, სანამ მისნი ზღუდენი ეფუძნებიან დავითის ჩაყრილ ძველ ბალავარს.

აბრაამის თესლმა თუ გვინდა, ნამდვილად იხაროს და აღორძინდეს, ეს მიწა არ უნდა წაიბილწოს.

და ის კაცი, იესო, იყო წამბილწავი და ხელმყოფი სიწმინდეთა. ჩვენ იგი მოვაკვდინეთ შეგნებულად და სუფთა სინდისით.

და ასე დავხოცავთ ყველას, ვინც მოსეს მცნებებს გარდავა და დაამცრობს ჩვენს წმიდათაწმიდა ადათებს.

ჩვენ და პონტოელმა პილატემ ვიცოდით, საშიში იყო ის კაცი, და ბრძნულადაც მოვიქეციით, ბოლო რომ მოვუღლეთ მას.

მოვესწრები, ასეთივე აღსასრული ექნებათ მის მიმდევრებსაც და ჩაჩუძება მისთა სიტყვათა გამოძახილი.

იუდეას თუ სიცოცხლე უწერია, უნდა გაცამტვერდეს ყველა მისი მტერი და ორგული. ხოლო თუ იუდეას სიკვდილი ელის, ჩემს ჭაღარაზე ნაცარს დავიყრი სამოელ წინასწარმეტყველივით, ტანზე შემოვიხევე ამ შესამოსელს აარონისას და ჭვალოში ვივლი ჩემთა დღეთა აღსასრულამდე“.

მოცემული მონაცვეთის თარგმანის მიხედვით თუ ვიმსჯელებთ, უნდა ითქვას, რომ როგორც მანანა გიგინეიშვილმა, ასევე გიორგი ლობჯანიძემ შესანიშნავად შეძლეს ჯიბრანის მხატვრული პროზის სტილისტური გასაღების პოვნა. გათვალისწინებულია სახარების ქართულ თარგმანთა სტილისტიკა. შეგვიძლია ვთქვათ, რომ, მიუხედავად თარგმანის განსხვავებულობისა, აშკარად იგრძნობა მთარგმნელთა დიდი პროფესიონალიზმი და ოსტატობა, მაღალი დონე, რაც კარგად ჩანს რიტმის, ინტონაციისა და აზრის გადმოცემის მანერაში. აღნიშნულ თარგმანში თვალნათლივ არის წარმოდგენილი მთარგმნელთა მიერ ავტორის მსოფლმხედველობისა და სტილის ურთიერთობა. როგორც აღვნიშნეთ, თარგმანის შესრულებისას სქემის კომპონენტებს შორის პირველია აზრი. სქემის ამ კომპონენტთან დაკავშირებით, ვფიქრობ, აზრი მკაფიოდ და სწორად არის მოწოდებული. რაც შეეხება სქემის მეორე კომპონენტს - ინტონაციას, რომელიც აძლევს აზრობრივი დამთავრებულობის გარკვეულ ხარისხს თარგმანს; ბუნებრივია, ყოველ ენას აქვს საკუთარი ინტონაცია და წინადადებაში აზრობრივი დანაწევრების საკუთარი გამოხატვის ნორმები. ჯიბრანის აღნიშნულ ნაწარმოებში გვაქვს ზოგან ამოღებული ინტონაცია, ზოგან, პირიქით. ინტონაციის სიძლიერე განსაკუთრებით ჩანს თარგმანში. მთარგმნელები ცდილობენ, არ დაშორდნენ დედანს, ამავე დროს, თარგმანი გადმოიცეს ქართველი მკითხველისთვის საინტერესოდ და მისაღებად. თარგმანისას განსაკუთრებულ სირთულეს წარმოადგენს ფრაზეოლოგიური ერთეულები. აღნიშნული ფრაზეოლოგიის თარგმანა მოითხოვს კონტექსტის, ისტორიული დეტალებისა და კულტურის ანალიზს. ჩვენ მიერ გაანალიზებული მასალის საფუძველზე შეგვიძლია მოკრძალებულად დავასკვნათ, რომ ჩვენ წინაშე მაღალი დონის მხატვრული თარგმანი. ხშირად თარგმანში გვაქვს ისეთი რიგი გამონათქვამებისა, რომელიც შეიძლება ქართულში რამდენადმე სახეშეცვლილად გადმოვიდეს, თუმცა მთარგმნელები არ სცილდებიან დედნისეულ ორიგინალს.

დასკვნისთვის შეგვიძლია ვთქვათ, რომ ჯიბრანის “იესო, ძე კაცისა“ ეს არის ფაქიზ ლიტერატურულ ალლოსა და ღვთისმეტყველებაში ღრმა განსწავლულობაზე დაფუძნებული ქვეტექსტებით გაჯერებული ნაწარმოები, რომლის თარგმნაც ქართულ ენაზე უდიდეს ოსტატობასა და ლიტერატურულ ალლოს მოითხოვდა. მთარგმნელებმა ეს, უდავოდ, მაღალ დონეზე შეძლეს — ქართველ მკითხველს მიაწოდეს თარგმანი, სადაც იგი სიტყვათა შორის თავად შეძლებს ქვეტექსტის, სათქმელის ამოკითხვას.

დამოწმებული ლიტერატურა

მ. გიგინეიშვილი, 2006 - მ. გიგინეიშვილი, მთარგმნელისგან; ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი; იესო, ძე კაცისა; წინასწარმეტყველი; წინასწარმეტყველის წალკოტი; სიმღერები; თბ., 2006.

გ. ლობჯანიძე, 2003 - გ. ლობჯანიძე, ჯიბრან ხალილ ჯიბრანისა და მისი "იესო-ძე კაცისა" შესახებ; ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი, იესო - ძე კაცისა, თბ., 2003.

მ. ქუთელია, 2009 - მ. ქუთელია, არაბული რომანტიზმი, "მწიგნობარი", თბ., 2009.

ჯიბრანი, 2006 - ჯიბრანი, იესო, ძე კაცისა, წინასწარმეტყველი, წინასწარმეტყველის წალკოტი. მთარგმნელი მანანა გიგინეიშვილი, თბ., 2006.

მ. ბადავი, 1993 - Badawi M. M. A., Short History of Modern Literature, Oxford, Clarendon Press, 1993.

გ. შეჰადი, 1988 - Shehadi W., Gibran Khalil Gibran, Beirut, 1988.

باشير انطونيوس-ملحقة بكتاب النبي لجبران خليل جبران بيروت 1926
جبران. جبران خليل-المجموعة الكاملة لمؤلفاته. بيروت

LEILA KVELIDZE**GEORGIAN TRANSLATIONS OF GIBRAN KHALIL
GIBRAN'S WORKS**

Gibran Khalil Gibran poet, philosopher and also a painter is widely known and respected as in Arabic so in Western scientific circles, he was one of the great thinkers in the history. However, the author's creative legacy has not yet become the subject of the research in the Georgian specialist literature.

The Works of Gibran- *Spirits Rebellious*(1908), *The Broken Wings* (1912), *A Tear and Slime* (1914), *The Procession* (1918), *Madman* (1918), *The Forerunner* (1920), *The Prophet* (1923), *Sand and Foam* (1926) and *Jesus, the Son of Man* (1928), Gibran wrote in two Languages: Arabic for Lebanon, Syria and Arabic word, English for the West.

In this paper I make an analysis as the first attempt of studying Georgian translations of novel Gibran- *Jesus, the Son of Man*. Georgian translations are done by George Lobjanidze and Manana Gigineishvili. Most important is the fact that the Georgian translations are of high quality on creative terms. Adequate understanding of texts and finding appropriate stylistics in Georgian language is provided by translator.